

Het Verdrongen Land van Saeftinghe

Een artistiek stuk natuur

Als een bloedvatenstelsel kronkelen diepe geulen en krekken door Het Verdrongen Land van Saeftinghe. Gevuld met zeewater en met rivierwater uit de Schelde, volgen zij onafgebroken het ritme van het getij. Nergens anders in Nederland is het verschil tussen eb en vloed zo groot als hier: gemiddeld bijna vijf meter. Met een oppervlakte van 36 vierkante kilometer is Het Verdrongen Land van Saeftinghe, gelegen in Zeeuws-Vlaanderen, de grootste brakwaterwildernis van Europa. Een gebied waar je hoofd volkomen leegstroomt, wanneer je blik vastkleeft aan het verre einder.

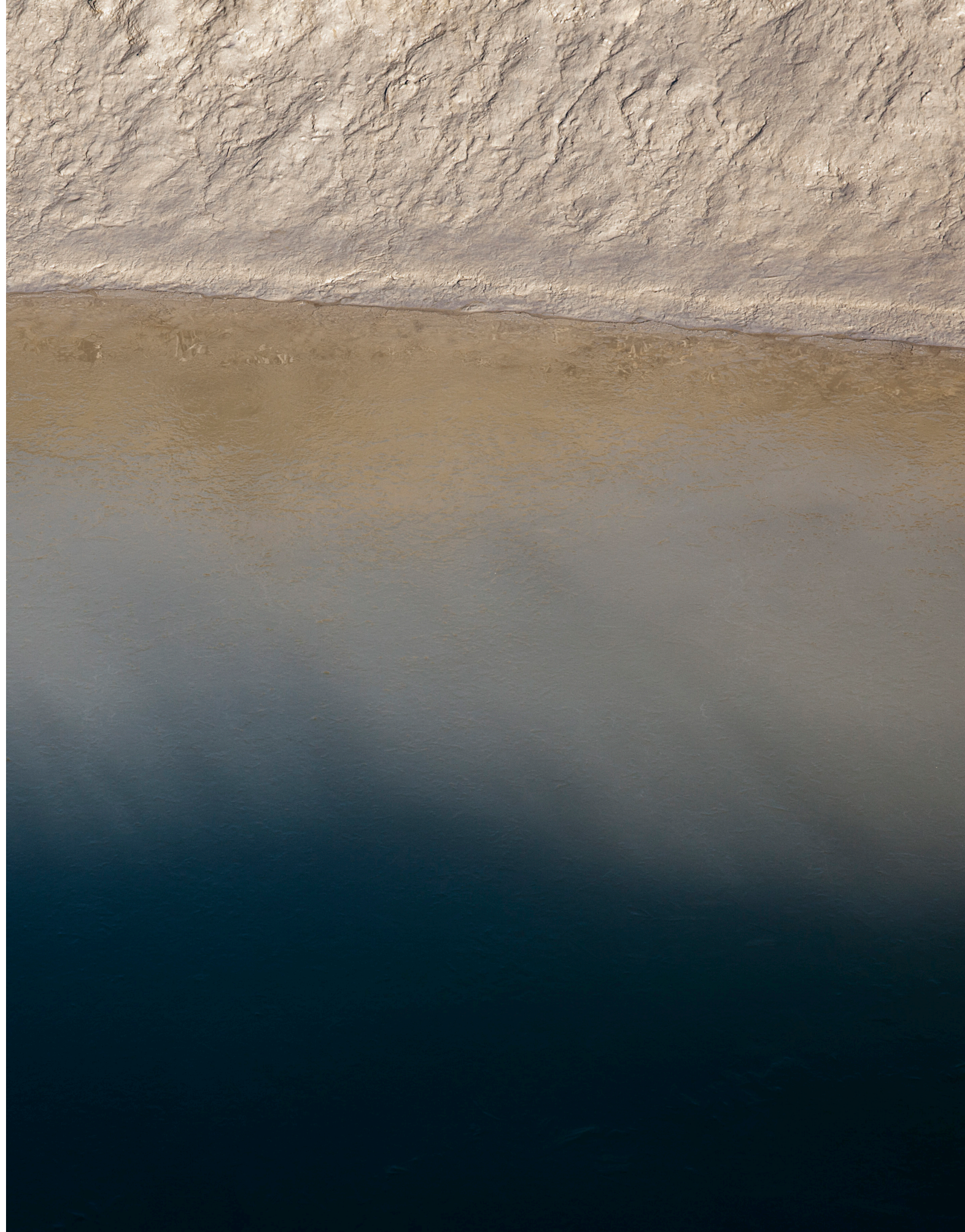
woorden Manon Laterveer-de Beer
beelden Lina Eijlers

De term ‘verdrongen’ past goed, want inwoners van Saefdinghe en andere kleine dorpjes zagen in 1570 met de Allerheiligenvloed hun bestaan onder water verdwijnen. Na verschillende pogingen het land te herwinnen, viert de natuur er nu hoogtij. Golven en stroming spelen met het zand en leggen het neer in artistieke ribbelpatronen. Wuivend riet tooit als een goudgele pruik het buitendijkse gebied, een thuis voor vele vogels.

we kenden de lengte- en breedtegraad
waar de mast zou breken
waar we kopje-onder zouden gaan

wisten ook de plek waar we ons aan land
zouden slepen, schubben afschudden, staarten
ruilen voor benen, leren kruipen, lopen
– links rechts links – oversteken

we zijn dit allemaal vergeten

pas op een avond aan zee, als je proost
op de toekomst/de liefde/het leven
herinnert kippenvel op je armen je vaag
aan de vacht die je had, vis
die je was

er is een bloedrode hemel en wij
wachten zwijgend op wat bovenkomt
en ondergaat

Dorien Dijkhuis